

Sygn. akt II C 952/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. B.

Protokolant: sekretarz sądowy P. O.

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz K. W. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. zasądza od K. W. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 532,82 zł (pięćset trzydzieści dwa złote i 82/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
5. zwraca ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz K. W. kwotę 176,21 zł (sto siedemdziesiąt sześć złotych i 21/100) tytułem niewykorzystanej części zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.

Sygnatura akt II C 952/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18 listopada 2015 roku skierowanym przeciwko (...) Sp. z o.o. w W., powód reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 5.000 złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, kwoty 200 zł odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych lub zestawienia kosztów złożonego do akt sprawy przed zamknięciem rozprawy.

W uzasadnieniu wskazano, iż powód w dniu 9 sierpnia 2015 roku na terenie sklepu (...) doszło do zdarzenia, w wyniku którego powód doznał obrażeń ciała. Poza kwotą zadośćuczynienia, mającą zrehabilitować cierpienia fizyczne i psychiczne powoda, żądanie pozwu obejmuje również roszczenie odszkodowawcze w wysokości 200 zł z tytułu zwrotu kosztów zakupu opasek usztywniających, bandaży, opatrunków i okładów zmniejszających obrzęk a także leków przeciwbólowych przystosowanych dla dzieci.

(pozew k. 3-6, pełnomocnictwo k. 7)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany zaprzeczył wszelkim twierdzeniom pozwu, poza wyraźnie przyznanymi. Zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia. Podniesiono, iż powód nie doznał poważnych obrażeń ciała, nie wymagał leczenia ani rehabilitacji. W ocenie pozwanego żądana kwota zadośćuczynienia jest wygórowana, a roszczenie odszkodowawcze nie zostało udowodnione.

(odpowiedź na pozew k. 28-30)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 sierpnia 2015 roku w sklepie (...) w Ł. przy ulicy (...), na terenie hali sprzedaży, podczas przewożenia przez pracownika P. C. na wózku do transportowania palet, doszło do osunięcia się 5-litrowych baniaków z płynem do spryskiwacza z palety. B. nie były prawidłowo zabezpieczone i jeden z nich upadł na stopę powoda.

Powód w chwili zdarzenia miał na nogach obuwie typu japonki.

Powód przebywał na hali sprzedaży pod opieką matki M. W.. Zdarzenie zostało zgłoszone kierownikowi sklepu, który przeprosił za zaistniałe zdarzenie.

(zgłoszenie szkody z odpowiedzialności cywilnej k. 12, zeznania przedstawiciela ustawowego powoda z dnia 21 listopada 2016 roku 00:05:29 – 00:07:38 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami z dnia 14 kwietnia 2016 r. czas 00:03:50-00:21:29, zeznania świadka K. M. z dnia 14 kwietnia 2016 r. czas 00:21:30-00:38:13)

Na miejsce zdarzenia została wezwana karetka pogotowia ratunkowego, która przetransportowała powoda, w obecności jego przedstawiciela ustawowego, do Instytutu Centrum (...) w Ł.. Po wykonaniu badania RTG stwierdzono uraz zmiążdzeniowy stopy prawej, niewielki obrzęk śródstopia, bez zasinienia. Zalecono stosowanie opaski elastycznej przez 2-3 dni.

(karta informacyjna izby przyjęć k. 11)

Przez kilka dni po wypadku, matka zmieniała powodowi opatrunki, usztywniała stopę bandażem - trzy razy dziennie przez pierwsze trzy dni od zdarzenia oraz dwa razy w ciągu dnia przez kolejne dni. Opuchlizna zniknęła kilka dni od zdarzenia. Wszystkie dolegliwości będące następstwem wypadku ustąpiły po zdjęciu opatrunku. Kontrola lekarska wykazała wygojenie się rany i powrót uszkodzonej kończyny do pełnej sprawności. Powód nie uskarżał się już na dolegliwości bólowe stopy.

Powód nie stosował żadnych leków. Koszt opatrunków i środków odkażających wyniósł około 200 złotych.

(zeznania przedstawiciela ustawowego powoda z dnia 21 listopada 2016 roku 00:05:29 – 00:07:38 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami z dnia 14 kwietnia 2016 r. czas 00:03:50-00:21:29)

Powód w chwili zdarzenia miał 6 lat.

(okoliczność bezsporna)

Po wypadku powód odczuwał lęk wchodząc do dużych sklepów oraz widząc poruszające się po nich wózki przewożące towar. Zdarzenie miało miejsce w okresie wakacyjnym. Z uwagi na opatrunek założony na uszkodzonej stopie, powód nie mógł bawić się przez jakiś czas z rówieśnikami, jeździć na rowerze, kąpać się w basenie znajdującym się w ogrodzie.

(zeznania przedstawiciela ustawowego powoda z dnia 21 listopada 2016 roku 00:05:29 – 00:07:38 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami z dnia 14 kwietnia 2016 r. czas 00:03:50-00:21:29, zeznania świadka K. M. z dnia 14 kwietnia 2016 r. czas 00:21:30-00:38:13)

W wyniku zdarzenia z dnia 9 sierpnia 2015 roku powód doznał stłuczenia tkanek miękkich grzbietu stopy prawej. Cierpienia fizyczne spowodowane urazem trwały około 7 dni. Obrzęk stopy i ból ograniczały swobodne poruszanie się powoda, który utykał podczas chodzenia. Następstwa wypadku ograniczały udział powoda w codziennej aktywności i uczestnictwie w zajęciach sportowych. Dodatkowo utrudnienia dla powoda i jego opiekunów stanowiło zakładanie opatrunków i polewanie stopy płynami przeciwobrzękowymi.

(opinia biegłego z zakresu chirurgii dziecięcej k. 62-63)

Pismem z dnia 18 września 2015 roku pełnomocnik powoda skierował do (...) Spółki Akcyjnej w W., jako podmiotu ubezpieczającego pozwanego, żądanie zapłaty kwoty 5.000 złotych tytułem zadośćuczynienia i kwoty 200 złotych tytułem odszkodowania w związku ze szkodą powstałą w dniu 9 sierpnia 2015 roku.

(sprecyzowanie roszczeń k. 14-16)

(...) SA w W., z którym w dniu zdarzenia pozwany miał zawartą umowę odpowiedzialności cywilnej, odmówił wypłaty na rzecz powoda świadczeń z uwagi na nieprzekroczenia żądania powoda wysokości kwoty franszyzy redukcyjnej zastrzeżonej w umowie ubezpieczenia.

(pismo (...) SA z dnia 20.10.2015r. k. 17)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na dokumentach załączonych do akt sprawy w postaci dokumentacji medycznej powoda, zgłoszenia szkody, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony; na podstawie zeznań przedstawiciela ustawowego powoda, powołanego w sprawie świadka, a także w oparciu o opinie powołanego w sprawie biegłego. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Istotą sporu i prowadzonego postępowania dowodowego w niniejszej sprawie była wysokość zadośćuczynienia z tytułu szkody doznanej przez powoda w wyniku zdarzenia z dnia 9 sierpnia 2015 roku. Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do oceny zasadności roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie przez powoda. Wyrokując Sąd oparł się na sporządzonej opinii biegłego z zakresu chirurgii dziecięcej, uznając ją za rzetelną, sporządzoną zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, zawierającej pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu i stron. Biegła wydała opinie po zapoznaniu się z aktami sprawy i po przeprowadzeniu badania powoda. Wnioski przedstawione w sporządzonej opinii, zostały oparte na powyżej wskazanym materiale dowodowym, jak również poparte doświadczeniem własnym biegłej. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą.

Ustaleń w zakresie lęku powoda przed dużymi powierzchniami sklepowymi, wychodzeniem do sklepu i osobami przewożącymi coś na wózkach paletowych, w tym jego cierpienie psychiczne dokonał sąd na podstawie zeznań przedstawicielki ustawowej małoletniego i świadka K. M.. Były one wewnętrznie spójne i wzajemnie się uzupełniały i potwierdzały. W oparciu o te przesłanki Sąd uznał je za w pełni wiarygodne. Ustaleń w tym zakresie Sąd nie dokonywał na podstawie opinii biegłego z zakresu chirurgii dziecięcej.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Przepis art. 415 k.c. jak i art. 416 k.c. dotyczą odpowiedzialność na zasadzie winy za własny czyn. Za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie jest źródłem powstania szkody. Podmiotem odpowiedzialnym za czyn własny wyrządzający szkodę może być zarówno osoba fizyczna jak i prawna. W przypadku osoby prawnej,

za jej czyn uważa się czyn organu osoby prawnej – art. 416 k.c. W rozpoznawanej sprawie odpowiedzialność za szkodę przypisać należy pozwanemu nie za jego własne zachowanie, lecz za zawinione zachowanie jego podwładnego – pracownika rozkładającego towar na hali sklepowej, który nie dopilnował zabezpieczenia palety z 5 litrowymi baniakami płynu do chłodziń w sposób uniemożliwiający przypadkowe osunięcie się towaru na ziemię. Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego za zawinione zachowanie jego podwładnego stanowi art. 416 k.c. w zw. z art. 430 k.c.

Zgodnie z przywołanym art. 430 k.c. kto na własny rachunek powierza wykonanie czynności osobie, która przy wykonywaniu tej czynności podlega jego kierownictwu i ma obowiązek stosować się do jego wskazówek, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną z winy tej osoby przy wykonywaniu powierzonej jej czynności. Przepis ten dotyczy sytuacji, gdy osoba, której powierzono czynność, nie ma wobec powierzającego pozycji samodzielnej, tzn. gdy może być traktowana jako podwładny. Powierzający odpowiada na zasadzie ryzyka. Przesłanki odpowiedzialności na podstawie art. 430 k.c. można ująć następująco: a) szkoda została wyrządzona osobie trzeciej przez podwładnego, b) wina podwładnego, c) wyrządzenie szkody nastąpiło przy wykonywaniu przez podwładnego powierzonej mu czynności.

Pozwany na żadnym etapie postępowania nie kwestionował okoliczności zdarzenia, a także iż do zdarzenia doszło z winy jego podwładnego przy wykonywaniu przez niego powierzonych czynności, a tym samym, że ponosi odpowiedzialność za zdarzenie z dnia 9 sierpnia 2015 roku, w wyniku którego powód doznał obrażeń ciała.

Kwestię sporną stanowiła natomiast wysokość zadośćuczynienia i odszkodowania.

Podstawę prawną żądania zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 k.c. Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027). Inaczej, niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia, pozostawiając jej określenie sądowni. W orzecznictwie wypracowano zasady określania wysokości zadośćuczynień. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron. Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl.; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40). Oczywiście, doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, niepubl.).

W orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku(II CKN 1119/98, LEX 50884).

Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenie, jaka konkretna kwota jest „odpowiednia”, z istoty swej, należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne. Zawsze musi ono opierać się tak na całokształcie okoliczności sprawy, jak i na czytelnych kryteriach

ocennych, rzetelnie wskazanych w treści uzasadnienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 maja 2008 roku, sygn. akt II AKa 83/08, KZS 2008/12/68).

Ustalając rozmiar krzywdy doznanej przez powoda Sąd wziął pod uwagę młody wiek poszkodowanego, negatywny wpływ doznanego nieoczekiwane urazu na psychikę powoda, cierpienia psychiczne związane z tym zdarzeniem trwające do kilku miesięcy, lęk powoda przed wchodzeniem do sklepów wielkopowierzchniowych, konieczność ograniczenia codziennej aktywności i uczestnictwa w zajęciach sportowych. Sąd wziął także pod rozwagę odczuwalny przez powoda ból i problemy z poruszaniem się wynikające z opuchlizny uszkodzonej kończyny, potrzebę korzystania ze wsparcia rodziców, konieczność rezygnacji z zabaw z rówieśnikami podczas trwających wakacji letnich. Na uwagę zasługuje również okoliczność, iż dla powoda, który w chwili wypadku miał 6 lat, negatywnym przeżyciem była już sama interwencja służby medycznej oraz transport karetką pogotowia do szpitala.

Z drugiej strony Sąd miał na względzie, iż odniesiony przez powoda uraz nie skutkował trwałym ani długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu powoda. Uraz fizyczny powoda był powierzchowny, a dolegliwości bólowe trwały około 7 dni. Leczenie powoda ograniczało się do stosowaniem maści, okładów i zmiany opatrunków.

W ocenie Sądu odpowiednim zadośćuczynieniem doznanej przez powoda krzywdy jest kwota 1.000 złotych. Dalej idące żądanie pozwu w zakresie dochodzonej kwoty zadośćuczynienia podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Sąd uznał za zasadne przyznanie małoletniemu powodowi całości dochodzonego przez niego roszczenia z tytułu odszkodowania w kwocie 200 zł. Sąd oparł się w tym zakresie na zeznaniach matki powoda, która wskazała, że koszt zakupu opatrunków, leków związanych z zdarzeniem nie przekroczył 200 zł. Brak było podstaw do zakwestionowania jej zeznań w tym zakresie. Obrażenia odniesione przez powoda w wyniku tego zdarzenia niewątpliwie generowały dodatkowe koszty związane z zakupem medykamentów i środków opatrunkowych. Skoro bowiem doszło u powoda do obrażeń stopy z pewnością istniała konieczność ich stosowania.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Zasądzona na rzecz powoda kwota stanowi ok. 23 % dochodzonego roszczenia, w takim stopniu wygrał on sprawę i w taki procencie pozwany powinien ponieść koszty procesu. Łącznie koszty poniesione przez strony wyniosły 2.900,79 złotych. Strona powodowa wydatkowała 1.700,79 złotych (w tym: 260 zł tytułem opłaty od pozwu, 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i 223,79 zł tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego). Natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 1.200 złotych (tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika). Powód powinni ponieść 77% wszystkich kosztów, tj. 2.233,61 zł, a poniósł 1.700,79 zł, zatem różnicę w kwocie 532,82 zł Sąd zasądził na rzecz pozwanego od powoda.

Stawki wynagrodzenia pełnomocników stron zostały ustalone zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm oraz z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów (...), Dz. U. Nr 163 poz. 1348.

Powód uiszczył zaliczkę na poczet opinii biegłego w kwocie 400 złotych. Rzeczywiste koszty sporządzonej opinii wyniosły 223,79 złotych i zostały pokryte z zaliczki uiszczonej przez powoda. Pozostała część zaliczki podlega zwrotowi na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623) i tak w punkcie trzecim sentencji wyroku Sąd nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 176,21 zł tytułem różnicy pomiędzy wydatkami pobranymi od strony a należnymi.